

Gepubliceerd in Doggymag winternummer 2005

'Het zijn mijn beste vrienden, mijn kameraden, punt'

Niks geen grote Sint Bernard of stoere Boxer voor rocker Barry Hay. De Golden Earring-zanger zweert bij zijn Jack Russel terriër Eddie en chihuahua Diego. "Ik hoef mezelf niet te bewijzen via een grote hond."

Tekst Fleur Baxmeier

"Er is hier een beetje een crisis gaande", roept Barry Hay op de dag dat ik met hem heb afgesproken voor het interview. "Chihuahua Diego is gisteravond tijdens het uitlaten geschept door een taxi en daardoor zijn we allemaal een beetje van slag. Mijn vrouw Sandra is hem nu aan het ophalen in de dierenkliniek en ik ben zijn thuiskomst een beetje aan het voorbereiden. Diego heeft een bekkenbreuk aan het ongeluk overgehouden, dus we moeten hem de komende dagen maar eens lekker verwennen."

Terwijl Barry aan het woord is, blijft de elfjarige Jack Russel Eddie met zijn neus richting de voordeur kijken. "Hij mist zijn kameraadje. Waar is die kleine Mexicaan, zie je hem denken", grapt Barry. En dat terwijl Eddie in het begin helemaal niets van Diego moest hebben. "Toen we Diego vorig jaar december hadden opgehaald, was het direct duidelijk dat Eddie het niet eens was met zijn komst. Hij deed zo vervelend tegen Diego, dat we hem echt moesten beschermen tegen Eddie."

Gelukkig duurde deze oorlogsperiode niet lang. "De grote omslag kwam toen we de kerstdagen met vrienden doorbrachten in een huisjespark. De honden namen we natuurlijk mee en binnen vijf minuten waren ze als idioten met elkaar aan het rennen en spelen. Echt een wonder. Wat blijkt achteraf: ons huis was het territorium van Eddie. Hij kon daar geen ander hondje tolereren. Dat huisjespark was voor hen allebei neutraal terrein. We hadden Diego dus beter buiten aan Eddie kunnen voorstellen."

Krijg de tering

Een echt 'hondenmens', zo omschrijft Barry zichzelf. "Van kinds af aan heb ik honden om me heen gehad – het is raar als er géén hond om me heen zwerft. Een hond is een prettige kameraad, een dier waarmee je kunt communiceren. Met Eddie bijvoorbeeld, kan ik lezen en schrijven. Hij hoeft me maar aan te kijken en ik weet al wat er gaat gebeuren. Honden staan altijd voor je klaar, je kunt op ze bouwen. Ze zeggen nooit: 'Krijg de tering!' Ik heb zelfs wel eens een hond gehad die mijn leven heeft gered."

Pardon? "Ja, echt hoor! Ik woonde in die tijd boven een winkelcentrum en zat in een vicieuze cirkel van uitgaan tot zes uur 's ochtends, om half zes 's avonds snel naar beneden om eten te kopen, dan weer wat slapen, koken en televisie kijken en weer uitgaan. Dat beviel me niet echt, maar ik kwam er niet uit. Het was een verslaving. Toen we op een nacht in Lelystad hadden gespeeld, zag ik opeens twee ogen in de koplampen en zei ik: 'Stop even, want er ligt een beest op de weg.'"

Barry opende het portier en het volgende moment zat er een Duitse staander bij hem op schoot. "Judo was anderhalf toen ik hem vond en hij is zeventien geworden. Als een schaduw achtervolgde hij me overal waar ik ging. Doordat ik opeens de verantwoordelijkheid had over een levend wezen, veranderde mijn hele leven. Ik ging nog wel uit, maar zorgde dat ik op tijd terug was om Judo uit te laten en eten te geven. Hij bracht een soort lijn in mijn leven. Daarom noem ik hem mijn redding."

Verjaardagscadeautje Eddie

Zijn huidige vrouw leerde Barry in de late levensjaren van Judo kennen. "Ik stelde het moment van het spuitje steeds uit. Nog nooit in mijn leven heb ik zo'n verdriet gehad. Soms schreeuwde ik het echt gewoon uit. Maar het was gewoon over en sluiten. Na zijn dood miste ik vooral het uitlaten heel erg. Heerlijk vind ik het, om met de honden naar het park te

gaan of met Eddie op het Museumplein te dollen met een grote stok. Dat zijn voor mij heel waardevolle momenten.”

Hoewel vrouwlief Sandra niet zo'n hondenliefhebber is, streek ze over haar hart en gaf Barry als verjaardagscadeautje Eddie. “Eddie is echt honderd procent mijn hond, Diego is van ons samen en de kinderen. Sandra zegt wel eens dat ze met Diego voor het eerst van haar leven liefde voor een hond voelt. Voor Eddie heeft ze minder gevoelens, dat is voor haar meer een stinkend mormel, haha. Maar Diego is echt heilig voor haar. Ze ziet hem echt een beetje als haar kleine baby.”

Toch is ook Diego op initiatief van Barry in huize Hay terecht gekomen. “Ik liep al heel lang te zeiken dat ik een chihuahua wilde. Het zijn heel kleine, intelligente en leuke hondjes. Of ik niet liever een grote hond zou willen? Nee, die zijn veel te bewerkelijk. Kleine hondjes zijn in de stad veel praktischer. Daarbij hoef ik mezelf niet te bewijzen via een grote hond. In een of ander blad stond laatst een foto van mij en Diego met als bijschrift: ‘Dit is niet rock 'n roll.’ Nou, dat vind ik dus juist wél.”

Gewoon family

Hoewel Barry zijn hondjes het liefst de hele dag om zich heen heeft, mogen ze niet mee naar optredens. “Ik ben daar mee opgehouden omdat het Eddie's levensmissie is om zo veel mogelijk te eten. Als ik hem meeneem, vind ik hem geheid ergens in een keuken terug met zijn poten in een vuilnisbak. Hij is in staat om zichzelf dood te vreten. Daarnaast verliest hij nogal snel zijn geduld en dat uit hij door te blaffen. Dan is hij een enorme bron van irritatie voor iedereen, terwijl hij eigenlijk heel leuk is.”

Een andere karaktereigenschap van Eddie is dat hij 'onvermoeibaar' is. “Het is echt één bonk spieren. Hij houdt ervan om een beetje te knokken en met enorme stukken hout te sjouwen – van gezellig samen op de bank moet hij niets hebben.” Dit in tegenstelling tot Diego, die juist dol is op knuffelen. “Die ligt of op de bank te kroelen of hij is als een ekster bezig om sokken, lingerie of speelgoed van mijn dochter naar zijn hondenhuisje te slepen. Als je bij ons in huis iets kwijt bent, dan heeft hij het gepikt.”

Wat vindt Barry het leukste aan zijn twee honden? “Ik ben gewoon gek op ze. Ze zijn lief, eigenwijs en slim. Ze vormen een groot deel van mijn leven. Ik vind wandelen bijvoorbeeld heel leuk, maar zonder hen zou ik nooit meer in het park komen. Ik zie mezelf al lopen in m'n eentje, haha. Het gaat te ver om te zeggen dat ik Eddie en Diego als mijn kinderen zie, maar het is wel gewoon *family*. En zo behandelen we ze ook. Het zijn mijn beste vrienden, mijn kameraadjes, punt.”

(Eventuele streamers)

'Ik liep al heel lang te zeiken dat ik een chihuahua wilde'

'Kleine hondjes zijn juist wél rock 'n roll'

'Als je bij ons iets kwijt bent, heeft Diego het gepikt'

'Eddie is in staat om zichzelf dood te vreten'

(Einde streamers)

(Informatiekadertje zijkant)

Barry Hay (57) draait als frontman van de Golden Earring al heel wat jaartjes mee. Daarnaast houdt hij zich bezig met het ontdekken van aanstormend talent. De zanger woont samen met vrouw Sandra, dochter Bella (6), Jack Russel terriër Eddie (11) en chihuahua Diego (1) in het centrum van Amsterdam. Beide honden zijn reutjes.

(Einde informatiekadertje zijkant)

(Kadertje)

De garderobe van Diego

Barry: “Ik heb voor Diego net een soort Michelin-achtige winterjas van Jean Paul Gaultier besteld en die zal hem best bevallen. Hij heeft een kort vachtje en zijn buikje is praktisch naakt, dus ik moet hem goed inpakken. Om hem warm te houden heb ik ook nog een luipaardachtig ding en ik ben nu nog op zoek naar een bomberjackje. Belachelijk natuurlijk,

een hond met kleding, maar ik doe het voor Diego. Ik wil niet dat hij keelontsteking oploopt. Of Eddie ook kleren heeft? Nee, die heeft hij niet nodig. Eddie is een hond waar je zo mee door de Dolomieten kunt.”
(Einde kadertje)